

Kaarina De Wolff

Pieniä nostoja

Novelleja

Pieniä nostoja

Kaarina de Wolff

Pieniä nostoja

Novelleja

Books on Demand GmbH, 2016

Pieniä nostoja

© 2016 Kaarina de Wolff

Kannen kuva: oma piirros

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN 978-952-339-445-2

Sisällysluettelo

Eijan perjantai-ilta.....	7
Huhtikuun viidestoista.....	26
Sukkia Nepalin lapsille.....	29
Vihreä takki.....	46
Parkkihallissa.....	51
Kytiksellä.....	55
Ketunpoikia.....	63
Sormus.....	79
Karaoke.....	104
Pieniä nostoja.....	121

Eijan perjantai-ilta

Pänikästä tuli vielä yksi lasillinen, kun oikein tirsti. Caberneta, hyvä hinta-laatu suhde, jos uskoi Hesaria. Ja miksei uskoisi, johonkinhan sitä pitää. Hyvää caberneta. Ehkä seuraavakin lasi vielä heruisi, häthätää, puolikas ainakin, kun kulman leikkaa auki. Mainonta pitäisi kieltää? Mitä typeryyksiä, hänellä se ei juomisiin vaikuttanut sinne eikä tänne. Mitä jos vähän otti viikonloppuisin, infoa hän lehdistä vain etsi. Informaatiota, että oppisi jotain viineistä.

Eija liihotteli keittiöön kädessään tyhjä lasi ja saman rytmin tahdissa takaisin olohuoneeseen täyden lasin kanssa, varoen läikyttämästä. Jalopuinen työtaso kuitenkin oli tainnut saada uuden punaviinitahran, mutta Eija ei sitä huomannut. Aamulla se huu-taisi ja syyttäisi.

Lasissa on reunat, lasissa on reunat, hän supisi itseksensä. Soittimesta tulvi ihanaa kantria: "Sweet, sweet surrender...", Eija hyräili mukana. Peili eteissä näytti tulipunaisen suun, se lähetti ohimennessään lentosuukon itselleen. Punaa sopi vetää kun-nolla, kun oli yksin. Töissä ei kehdannut ja Markku

olisi pitänyt typeränä. Vaikka typeränä se taisi muutenkin pitää. Peili näytti myös lanteet, ou jees, ne liikkuvat niin rohkeasti. Rohkeammin, rohkeammin, niin kuin ne olivat vatsatanssissa oppineet. Lanteet, leveät, omat, juuri sellaiset kuin tässä iässä lanteiden kuuluikin olla. Eija siemaisi lasista samalla kun läpsäisi itseään takamukselle. Hyväksyvä hymy jähmettyi hetkeksi huulille. Ehkä tämä turkoosi oloasu oli vikaostos, vaikka kaulus oli kiva. Hulluilla Päivillä oli ollut vain tämä ja aniliini tarjouksessa. Ja molemmista vain koko neljäkymmentä, ei enää neljääkymmentäkahta. Tosin neljäkymmentä oli hänen oikea kokonsa. Tai olisi varmasti hänen kokonsa taas ihan pian. Pikkusen vain karppausta. Viikko ilman viiniä ja leipää. Joka tapauksessa, turkoosi sopi hänelle. Keväinen väri. Ja rinnuksessa se tärkeä logo: loikkaava puuma. Aito, Stockmannilla ei myyty mitään feikkiä. Kyllä tämän kehtaisi ylleen sujauttaa saunan jälkeen, kun mökille tulisi vieraita. Tumma väri olisi silti ollut armeliaampi. Tummansininen tai jopa musta. Mutta niitä värejä ei ollut alennuksessa. Jos hän olisi ollut ihan rehellinen, hän olisi mielellään kaapinut reisistä ja takamuksesta jonkun viisi, ehkä kymmenenkin senttiä ihraa pois. Ihraa. Sellaista ajatusta ei sopinut päästää mieleen. Se olisi pilannut tunnelman. Oli hyväksyttävä itsensä. Piti olla positii-vinen. Näin oli, näin on.

Eija ei ollut koskaan oikein rehellinen. Ei ollut varaa sellaiseen ylellisyyteen. Ei sitä enää edes huomannut, miten tuli itseään huijattua.

Hän suki sormillaan lyhyttä punaruskeaa tukkaansa. Ei se sellaista jouhta ollut kuin jollakin naistenlehden itsevarmasti hymyilevällä rouva Kaikkivovalla, mutta puuttuihan häneltä muutakin, se autuaaksitekevä lesbous ja vielä se musiikillinen tai kirjallinen osaaminen. Tai kuvallinen ilmaisu. Ja karisma. Sekin vielä, mikä se sellainen oli, mistä sitä sai ostaa, paljonko maksoi kilo? Hän oli vain ihan tavallinen Eija, jokusen vuoden päästä eläkkeelle pääsevä yliopiston aktuaari. Tärkeä virka, mukamas, mutta kyllä hän tunsu, ettei hän paljon tavallista toimistohiirtä kummempu ollut. Opiskellessa oli vielä elätellyt kuvitelmia, että hänestä tulisi jotain, Markun tapaamisen myötä ne odotukset aikoinaan olivat ihan nousseet siivilleen. Markkuhan oli sentään silloin jo melkein lisenšiaatti. Niin nuorena. Puhui viisaita ja kannusti häntäkin opiskelemaan. Mutta Eija ei jaksanut tutkinnon jälkeen ponnistella, mitä se hyödytti. Kyllä yksi lukupää perheessä riitti. Ei hän sellaisia enää miettinyt, nyt oli nyt. Piti elää hetkessä.

Oli olevinaan ihana olo, Markku oli mökillä, sai olla tässä ihan omisssa oloissaan, nauttia omasta seurastaan. Kaikki oli hyvin, kunhan vain piti tiukan panssarin päällä. Eikä päästänyt Alakuloa peremmälle. Aina se oli pyrkimässä, itsepäinen kuokkavieras. Ei kysynyt lupaa, ei ilmoittanut syytä tulolleen. Nyt oli kaikki hyvin. Kukaan ei huomauttanut punkusta. Jos Suvi soittaisi aamulla, tiedustelisi, että ollaanko sitä hengissä, ei olisi pakko vastata. Voisi antaa sen hätäillä vähän aikaa. Hän saisi ihan rauhassa vaikka pidellä päätään, jos olisi tarvis. Toivottavasti ei, mutta oli myönnettävä, että jonkun kerran tuli

otettua liikaa. Tytär kun aina pyrki valvomaan, ettei annosten määrä ylittäisi kansanterveyslaitoksen määrittämää normia. Varsinainen besserwisser, se Suvi. Se ja sen mies, joka aina hymyili niin ystävällisesti. Alentuvasti se hymyili, alentuvasti, ikään kuin anoppi olisi idiootti. Kyllä Eija merkit osasi lukea. Itsekäs pariskunta, oma ura ja omaisuuden kartuttaminen vain mielessä. Tekisivät jo sen mukulan, niin Eijakin pääsisi autuaaseen isoäitikerhoon, valittujen joukkoon.

Eija istahti läppärinsä ääreen, viinilasi oli käden ulottuvilla. Kovaäänisistä kaikui nyt Country Road, joku romanttinen mies siellä tunnelmoi. Vanha tie, Eija hyräili mukana. Hän osasi cd:n ulkoa, vaikkei ymmärtänyt ihan kaikki sanoja. Ei jokaikistä sanaa tarvinnutkaan osata, mitä sitä turhia stressejä hankkimaan. Töissä hän selvisi hyvin, kun piti vieraskielisiä todistuksia lukea, ammattisanasto oli hallussa ja se riitti. Englannilla pärjättiin, espanjallakin sen verran, että sai viinilasin tilattua etelässä. Hymy tarjoilijalle oli kansainvälistä kieltä. Markku ei välittänyt etelänmatkoista. Se viihtyi erämaissa ja omalla mökillä. Enintään kaupunkilomille suostui lähtemään. Töissään se joutui matkustamaan ihan riittävästi, siksi se ei oikein tahtonut minnekään. Mökille vain, aurinkorannoille ei suurin surmin. Ei halunnut kasvattaa hiihijalanjälkeään. Siinäkin nyt oli olevinaan syy. Mitä sitä yksi ihminen tässä mahtoi. Mutta Markku oli sellainen maailmanparantaja. Aina se oli sitä ollut. Ei kai hän sitä pakottamaan, olkoon, tylsimys.

Pieniä nostoja on kymmenen novellin kokoelma naisten arjesta ja vähän lastenkin; unelmista, toiveista ja pettymyksistä. Jokaisella on taakkansa, joillakin raskas, toisilla hieman kevyempi nostaa ja kantaa.

Kaarina de Wolff (s.1945) on espoolainen harrastajakirjailija, joka on eläkkeelle jäätyään julkaissut viisi kirjaa. Kaksi teosta on huomioitu kunniainnalla Päätalo-instituutin Möllärimestari-kilpailussa, Naisten juttuja v. 2010 ja Rakkahihn sisko v. 2014 .

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi